

פעקלאך, דניאלה בלאק • סטודיו 2

חומרי מקומי

קטלוג בוגרים 2022

המכון לאמנויות
Tel-Hai תל-חי
Arts Institute
معهد الفنون تل-حاي

@telhai_arts
www.telhai.ac.il | המכון לאמנויות תל-חי

שי אוסטרביל

כוח הכבידה

Shay Osterwill

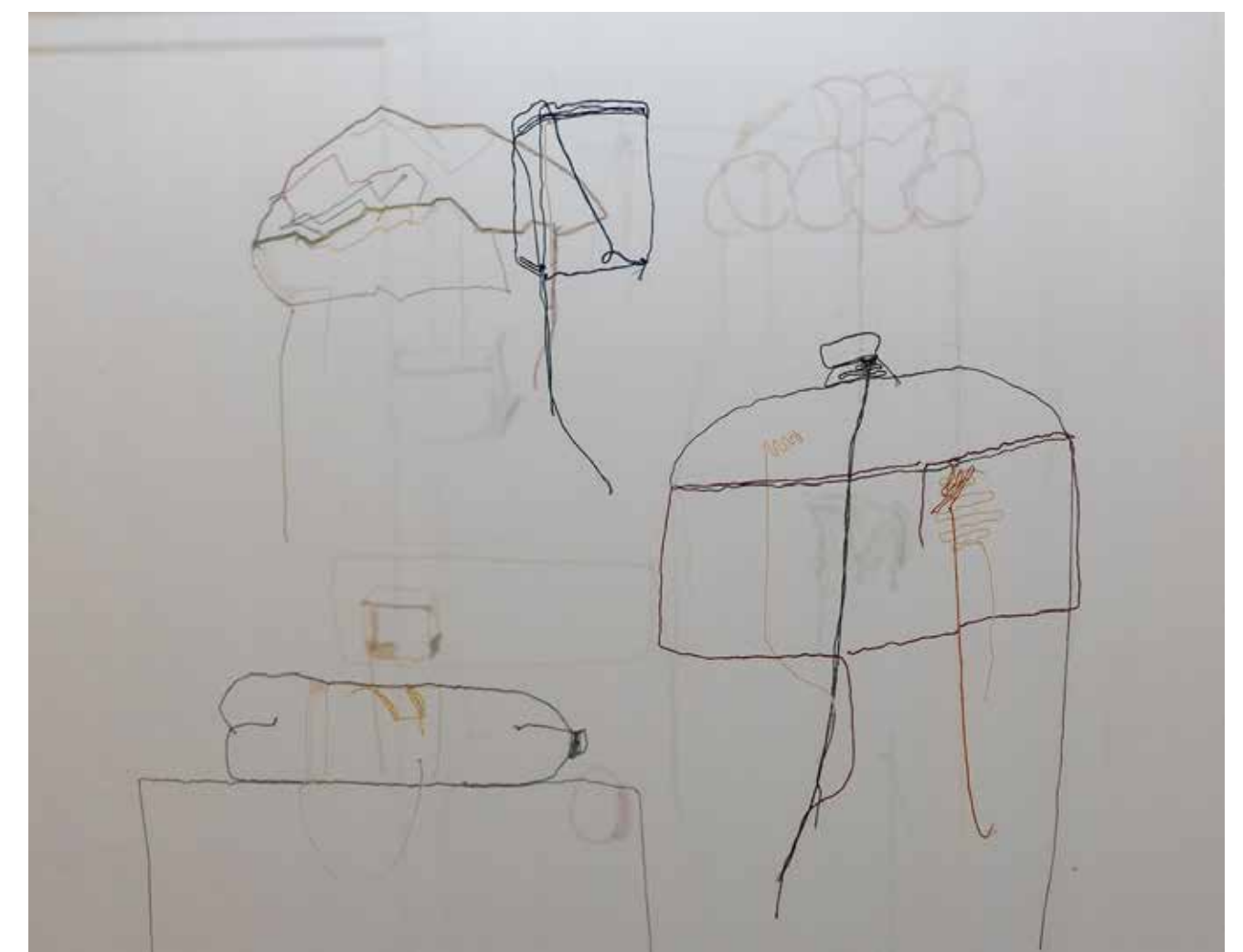
Gravity

החלל חשוך ובו תאורה ממוקדת. בדי תול לבן מתוחים מלמעלה למטה ואינם נראים, הם ניצבים אחד לאחד השני ועליהם רקומים דימויים שונים בחוטי רקמה צבעוניים. השכבות ביחד מרכיבות דימוי של 'מקרר' שה'ריק' והקלילות מצויים בו. למולו מופיע המקרר ה'מלא' מצוייר בצבעי שמן עזים. עוד בחלל תלויים ציורים של דימויים אמורפיים, בגווני וורוד ולבן. בחלקם הכתם מלא וברור ובחלקם שקוף וכמעט נעלם בבד הקנבס. במסכי הטלוויזיה נראה גוש בצק לבן נופל לאיטו, נמשך בכוח הכבידה עד שנקרע.

העבודה עם הטול נעה בין החומר 'הלא קיים- לקיים'. בד הטול, הוא קל משקל- מעופף לו ברוח, הוא זורם ונע ואינו 'תקוע' במקום. הבד שקוף וניתן לראות דרכו, שכבות שכבות יוצרות יחד דימוי מורכב יותר. לעומת הטול, הבצק הוא המסה, החומר, המשקל. הבצק הוא החומר הכי בסיסי, ראשוני ופשוט המשמש להזנה ותחושה של שובע - שילוב של קמח ומים שבוראים חומר חדש. אני אוהבת את מגע היד בבצק, את תנועת הלישה המדדיטבית והתנועה האינסופית הקיימת בתוך גוש של חומר.

האהבה לאוכל ולמטבח הגיעה עוד מבית. במהלך שנות לימודי במכללה הרבתי לעסוק בדימויים הלקוחים מעולם המזון והמטבח. עבודי עולם זה מסמל בית, מרכז, הזנה ונתינה. המקרר הוא הדיוקן העצמי של כל אחד מאיתנו, כשאנו נכנסים לבתים של אחרים מתעוררת בנו סקרנות לדעת אילו סודות מסתתרים מאחורי הדלת הזו. המקרר שלי תמיד מלא, לפעמים מדי, לפעמים עולה על גדותיו.

העבודה שלפניכם עוסקת בציר שבין הקל לכבד, מלא וריק, החומר מול הרוח והגוף האנושי הנע בין כל אלו.

גבריאלה זהבי-אסא ימי חול

Gavriella Zahavi-Asa Sand

במרחב העבודה פזורים איים ופסלים של חול בצורות וגבהים שונים. בתוכם מוטמעים שעונים מתקתקים מחול קשיח, ופירות שעברו תהליכי ריקבון והתיבשות. מלמעלה נשפך חול לאיטו מתוך קונוסים שקופים התלויים מהתקרה. על הקיר ליד מצוירים שמש וירח המשלימים אחד את השני לעיגול שלם.

אני עוסקת בעבודתי בזמן, במחזוריות, בתהליכים. מקורות ההשראה שלי מגיעים מהטבע, מהמחזוריות שבתהליכי הצמיחה והפירוק, חיים ומוות, יום ולילה. אני חוקרת אותם בסטודיו דרך החומר, דרך התבוננות מתמשכת בתהליכי השינוי והרקבון של פירות הדר, ודרך הזמן האינסופי שהחול מייצג.

בפרויקט זה אני חוקרת שאלות שמעסיקות אותי, שאלות שהעסיקו פילוסופים ואנשי אמנות רבים בעבר - מה זה זמן? האם הוא אינסופי או שהוא בעצם נע בצורה מעגלית ומחזורית כמו יום וליל, כמו חיינו?

הריקבון מייצג את החיים והמוות את המחזוריות של חיי החי והצומח, את התהליך שכולנו עוברים ונעבור, את הזמניות שלנו על פני האדמה הזאת. החול בניגוד לאדם, לחי ולצומח הוא אינסופי ואלמותי - חי לנצח ומשתנה כל הזמן - הזמן משנה אותו, בורא בו גבעות צורות ושקעים.

אז מהו הזמן אם לאדמה הוא אינסופי ולנו הוא כל כך זמני? הניגוד הזה בין האדמה עליה אנחנו חיים שאין לה זמן או קצב אחיד, לבין המחזוריות הכל-כך מדויקת הזאת של הכוכבים השמש והירח מרתק אותי. את המסתורין הזה אני מנסה להביא למרחב שהפך למגרש המשחקים שלי של המודע והתת מודע, את הניגודיות המושלמת בין המחזוריות, ובין חיים ומוות.

Natalya Symonov
The flowers

נטליה סימונוב
פרחים

"היופי יציל את העולם", כתב דוסטויבסקי בספרו "האידיוט". בעזרת היופי הוא מציע להציל את העולם העדין והשבירי. אני מסכימה עם תפיסתו: כל מי שרואה את יופיו של הטבע, יופיים של הפרחים, לא יכול לחשוב מחשבות רעות, מחשבות על מלחמה, על שנאה.

בחרתי בפרחים כנושא העבודה שלי. במיוחד בתקופה הזאת של מלחמה בין רוסיה ואוקראינה מולדתי, העיסוק בפרחים נותן לי שקט נפשי או רוגע להתמודד עם הידיעות והמראות הקשים. כל היופי של הטבע מרוכז בפרחים. אני נמשכת אליהם, אוהבת להביט ביופי שלהם, לפעמים נדמה לי שבכל פרח יש סוד מסתורי.

היעוד של הפרחים בטבע הוא רבייה. בזכותם יופיים וריחם, נמשכים חרקים אל האבקנים עמוסי הצוף, מפריים את הצמח ומאפשרים את המשך הישרדותו. ברור לנו מדוע חרקים נמשכים אל הפרחים, אבל מדוע בני האדם? מדענים סבורים כי בני האדם פיתחו משיכה לפרחים כי הם מרמזים על מיקומם של פירות. מדענים אחרים טוענים שלפרחים יש יופי אובייקטיבי, המושך את האדם בגלל הצבעים הרמוניים, והצורות הסימטריות. מימים קדומים בני האדם ייחסו לפרחים משמעות אישית, תרבותית ודתית. במהלך מאות שנים, אמנים ציירו את הסימבוליזם העשיר של הפרחים, אשר סימלו עבורם צמיחה או ריקבון, טהרה או הפקרות, אהבה או סבל - או סתם ערימה של עלי כותרת, הכל בהתאם להקשר.

בחרתי לעבוד בצבעי מים, צבעים קלילים, עדינים, ואווריריים. מתוך התבוננות בצילומי פרחים, ציירתי את הפרטים הקטנים, הטקסטורות, כתמי צבע גדולים וקטנים, מדויקים או מתפשטים, נזילות, מעברים מצבע לצבע, באמצעותם ניסיתי לשחזר את יצירותיו המפוארות של הטבע.

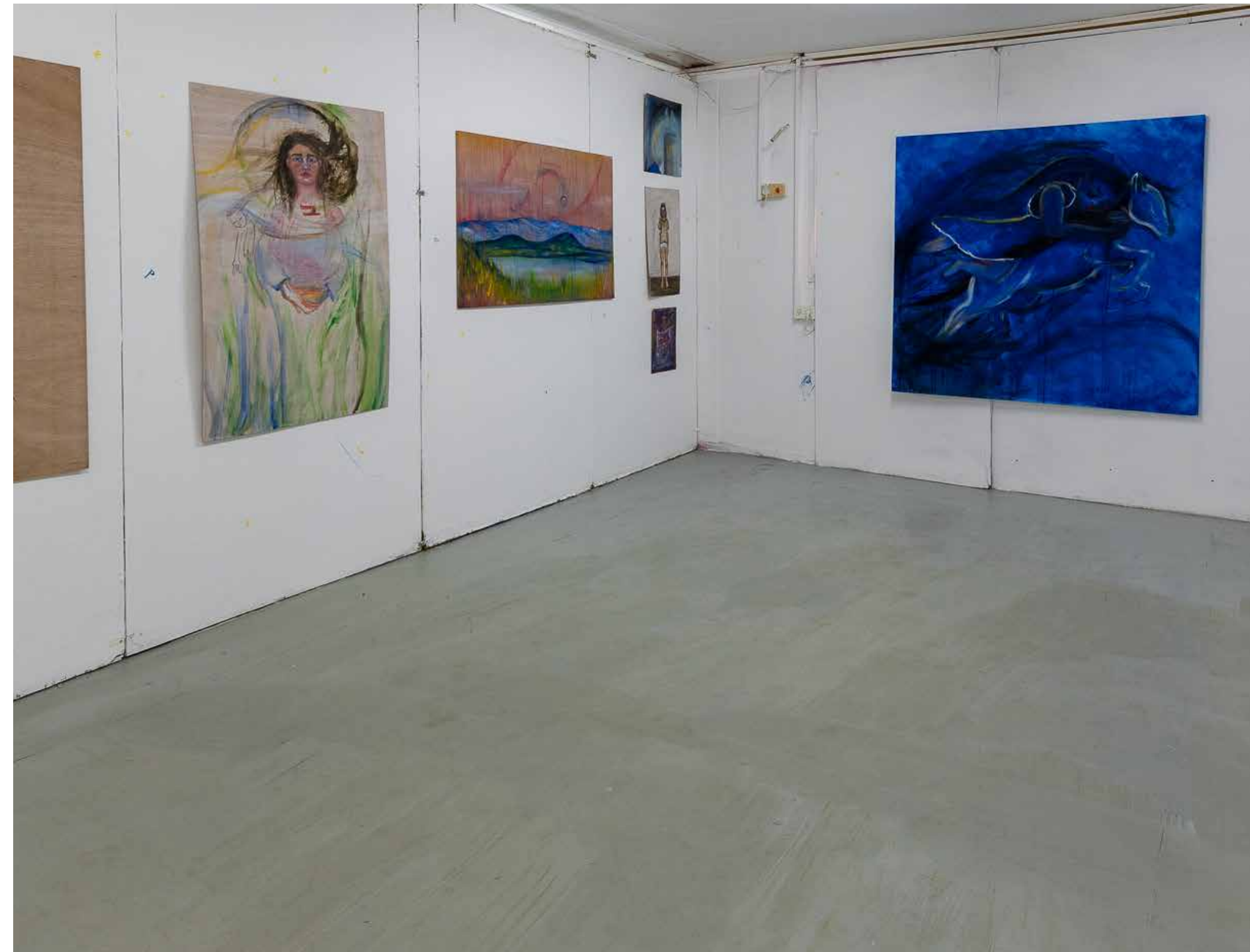
נעמה בוגדנובסקי
רשמי חיים

Naama bogdanovsky
life impressions

הציורים שלי הם רשמים, דרכם אני מנסה להעביר מצבים נפשיים, תחושות, מחשבות, מבט אישי. אני מציירת אותם בתנועה רחבה, חופשית ומהירה על גבי דיקטים גדולים. כמו מן סקיצות שיצאו מספר הסקיצות למרחב הרבה יותר נוכח - שבדי מילים, משפטים, דימויים, מבט אנושי, מפגש אנושי, עולמות פנימיים וחיצוניים מתערבבים זה בזה ...

אני מציירת בצבעי שמן לרוב על דיקט - מצע קשיח, זמין, מידי, שמביא איתו סיפור ומטען משלו. במקבץ זה אני מציירת בעיקר אנשים קרובים אליי שאני אוהבת. הציורים פיגורטיביים אבל אין בהם ניסיון לתיאור ריאליסטי אלא יותר ניסיון להעביר דרך קו וכתם - תחושות, הבעה, אנושיות, חיות, להעביר את היופי, העדינות והפגיעות של האדם, ולנסות לתפוס דרך הצורה הגשמית החיצונית את פנימיותו. גם בציור הנוף אני מנסה להעביר תחושות ועולמות פנימיים.

בחירת הדימויים לרוב מתחילה ממשיכה פנימית ראשונית. אני נעה בציור בין המקום המתוכנן ובין המקום הלא נודע בו יש הרבה מקום לגילוי והפתעה. מציירת, מתחקה אחר הדימוי, מתבוננת, ואז הציור כמו עובר דרכי, מתגלה בפניי ומקבל חיות משל עצמו - רוח וחומר, פנים וחוץ, התחושה של הדברים בצורתם הגשמית ההבעה הלא גשמית, הוויה של אדם בעולם.

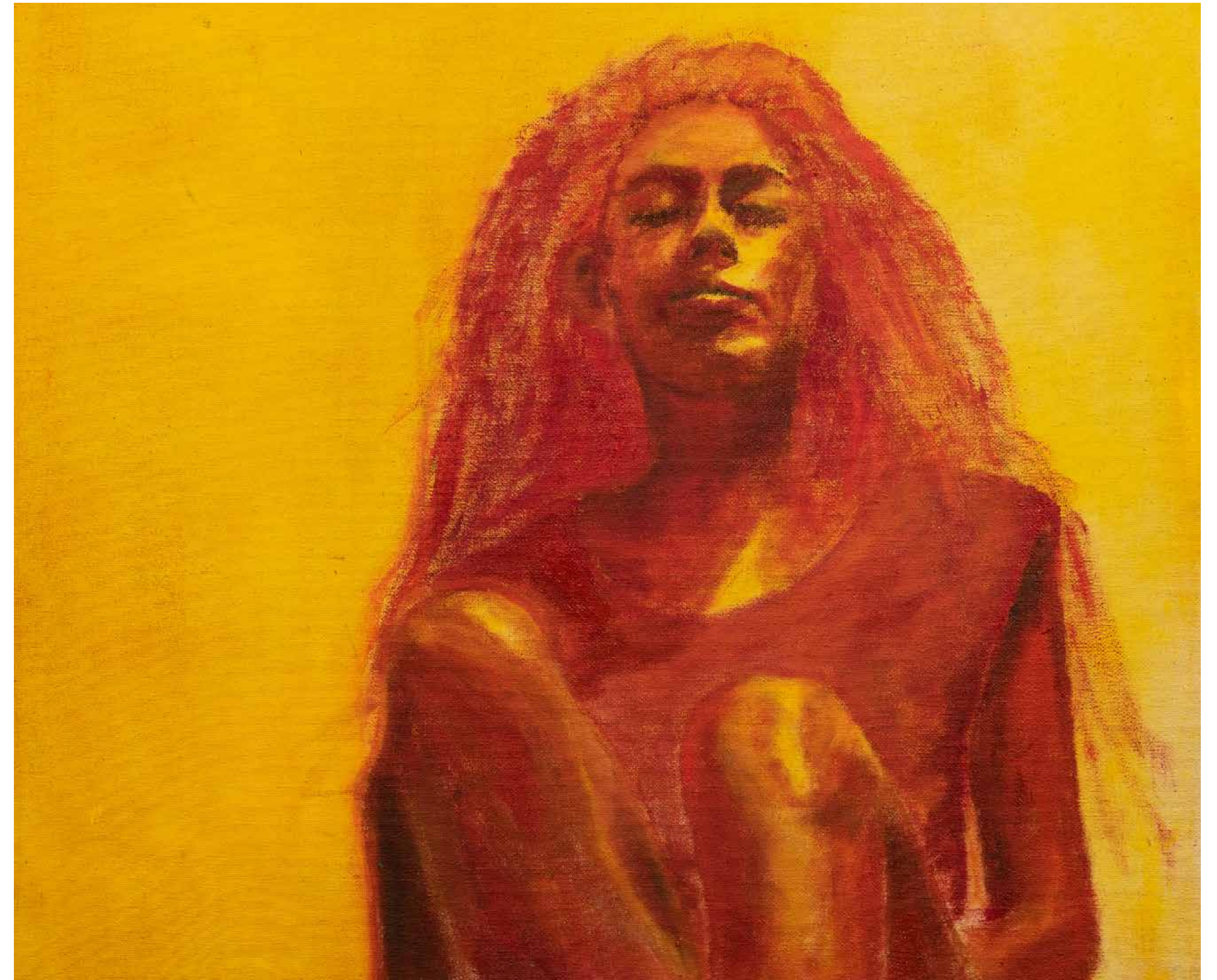
שרה בר ניסים
קצוות

Sara bar nisim
Edges

בסדרת ציורים זו, אני עוסקת בין השאר במצבי תודעה, בוחנת את הקצוות שבין הקיפאון לבעירה דרך האש והמים, מתמקדת בעיקר בתכונות האש המחיייה המבטאת עבודי יצירה. דרך להבות האש המתפתלות, אני מנסה להעביר את החום, את התשוקה, את השקיפות והתנועה הייחודית של האש בניגוד לתנועת המים המסמלת שלווה ושקט אך גם סערה מוסווית.

הפכתי את הסטודיו למעין מעבדת מחקר, התבוננתי באש, במדורות, בלהבות מרצדות, מתוך צילומים שצילמתי, וכן מהדמיון. בתחילה הרגשתי כמו בתוך שדה דליק שיכול להתפוצץ בכל רגע, אך במקום לנסות לכבות את השריפה, החלטתי ללבות אותה ולנסות להעבירה באמצעות הציור.

יסודות האש והמים מוכרים מראשית התרבות האנושית הן כיסוד טבעי המאפשר חומר חיוני לקיומן של כל צורות החיים והן במונחים מיסטיים ורוחניים. ניתן לראות באש את הניגוד בין שריפה כחורבן והרס או כרוח חדשה של תשוקה וחיים. כך גם ביסוד המים שמסמל חיים, רוגע וטוהר, אך בדומה לאש גם במים יש כוחות שיכולים לפעול לכיוונים מנוגדים - לחיים או למוות.

ירדן שלמון
מים חיים

Yarden Shalmon
Live water

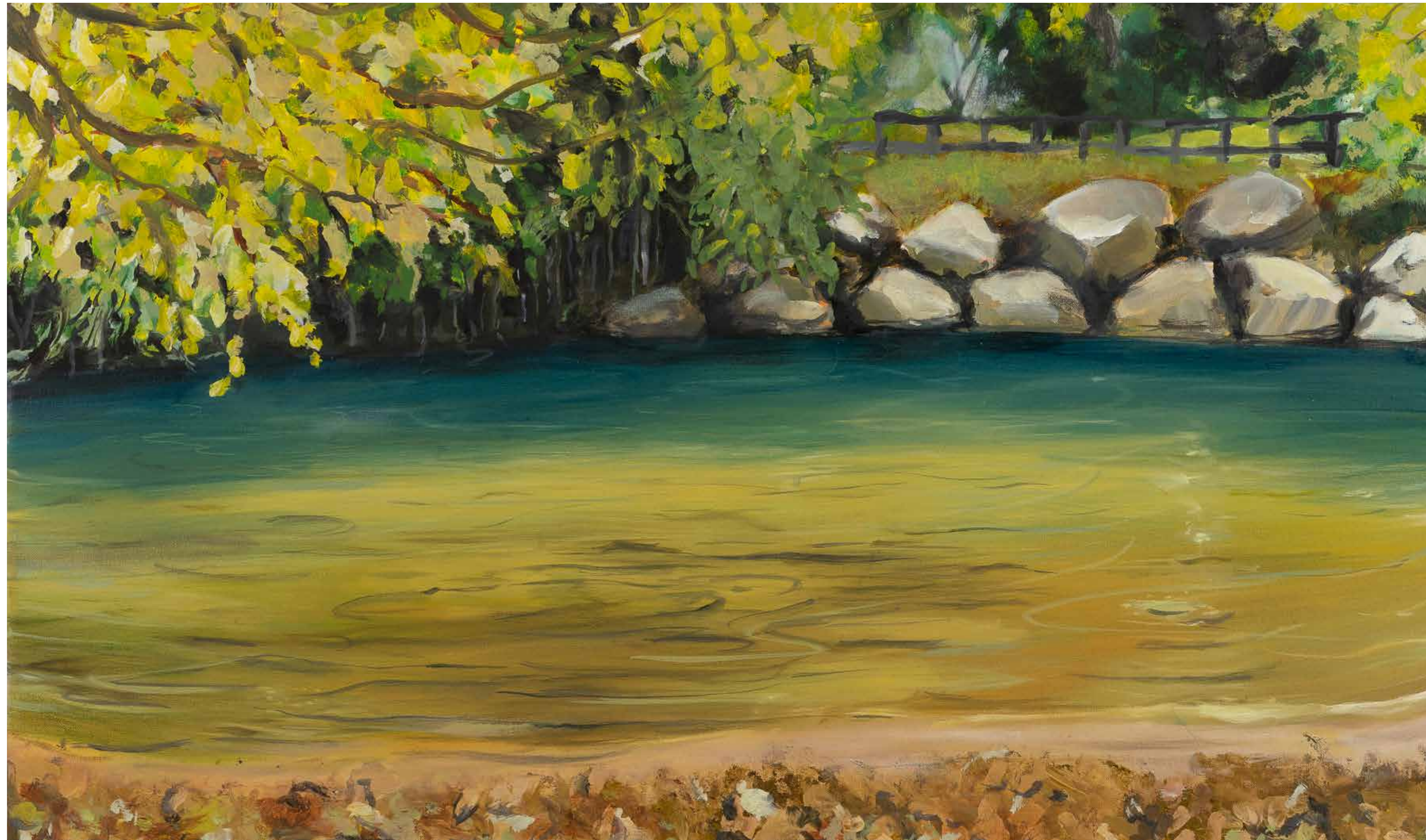
בציוריי, אני יוצאת למסע חקר של הנחל הזורם - השקיפיות וההשתקפיות של המים, האור הפוגע בהם, הטקסטורות השונות של הנוף המשתנה על גדות הנחל. אני מנסה ללכוד את אופיו של הנחל מבלי להציג אותו באופן ריאליסטי או שלם, רק הפלטה הצבעונית מבקשת להישאר כמה שיותר נאמנה למקור.

בסדרת ציורי שמן בגדלים שונים, אני מציירת פינות אהובות עלי בנחלי הצפון, מתוך צילומים שצילמתי המהווים בסיס לציור. משיכות המכחול הן לרוב גסות ולא מנסות לתאר את המראה במדויק, אלה את התחושה והאווירה של המקום. בפעולת הציור אני מחפשת אחר ניגודים ומשחק בין הגלוי לנסתר, בין החושך והאור, בין אופל ומסתורין אל מול הקסם האין סופי.

אני חשה הערצה עמוקה אל הנחל, ואל הטבע בכלל, ולכל מה שיוצר את אותו קסם מסתורי - הצמחייה, החיים, ההרמוניה המושלמת והלא סימטרית בין כל הצבעים והצורות, הריח, השקט, הציפורים, הסאונד של המים והרוח.

כשאני נמצאת באותן פינות בנחל, אני מרגישה חלק מכל זה, חלק מההרמוניה הזאת היוצרת את השלם.. כמו אחד העלים. את החיבור העמוק הזה אני מנסה להעביר דרך המכחול על גבי הקנבס.

מבחינתי, הנחל הוא גוף חי ונושם שעשוי ממכלול של פרטים שמתחברים לגוף אחד שלם, כישות בעלת אופי מסתורי. בחיפושי אחר פינות יפות לציור, הבנתי שכולן אותה ישות שמגיעה בסופו של דבר לאותו המקום. כל פינה בנחל היא חלק מאותה ישות, שמעוררת פליאה בכל חלק שבה, מסתורית וקסומה וכל מה שמרכיב אותה הוא רגע מדויק במקום ובזמן.

רוני לי הר ציון ארץ לעולם לא

roni li har zion Neverland

"ארץ לעולם לא" היא אי בדיוני בספר "פיטר פן" - סיפור על ילד שאינו מתבגר לעולם, שהפך למטפורה לילדות נצחית. כמו "פיטר פן", גם אני מחפשת מקום שכזה, שבו סביבת הילדות ממשיכה לאפוף אותי.

האובייקטים, החומרים והדימויים שאני משתמשת בהם בעבודותי שאובים מילדותי, מאוספי הילדות שלי ומחוויותי האישיות. אני מפרקת אותם בסטודיו ומצרפת לתחביר חדש, זר ומוזר, לעיתים מפתה במתיקות, לעיתים אפל וקודר. גם בציוריי מופיעים אותם חפצים, מצוירים בצבעוניות עזה, בציור שטוח, מהיר, ספק פרימיטיבי ספק ילדי. אני מנכסת אותם באמצעות הציור ויוצרת מהם המון סיפורים קטנים.

בין עבודותי, אובייקט תלוי המדמה עמוד שדרה, ועליו תלויים צעצועי פלסטיק מכל מיני צבעים - חפצי צריכה יומיומיים, זולים ונגישים, המיוצרים בייצור המוני. לרוב אלו הן דמויות שמופיעות בתרבות הצריכה בטלוויזיה, כמו מיקי מאוס, פו הדב ואחרים.

עמוד השדרה מסמל עבורי את חוזקת הגוף שלי בעקבות ניתוח מסובך שעברתי לקיבועו. תפקידו העיקרי של עמוד השדרה הם להגן על חוט השדרה ולאפשר יציבות לגוף. הלימונים מסמלים עבורי את הבית כי בכניסה לביתי עומד עץ לימון מהיום בו נולדתי. הלימון בתרבות שלנו מסמל את היכולת האנושית להתמודד עם קשיים: "אם החיים מחלקים לך לימונים - הכן מהם לימונדה" (דייל קרנגי).

מלבד השפה הילדית, בעבודותי בולטים מאפייני הפופ ארט: טשטוש ומחיקת הגבולות בין אמנות "גבוהה" לאמנות "נמוכה", שימוש בחפצים יומיומיים כנושא אמנותי, מושאי יצירה הלקוחים מתרבות הצריכה הפופולרית ושימוש בצבעי יסוד חזקים ובוהקים. התחביר של כל העבודות ביחד הופך למיצב אחד גדול, שיש בו עומס של דימויים ועומס צבעוני, תחביר של ילדות ובגרות, חלומות וכאב.

"אז בוא איתי,
שם נולדים חלומות,
והזמן לא מתוכנן.
רק חשוב על דברים שמחים,
והלב שלך יטוס על כנפיים,
לנצח,
אל ארץ לעולם לא".

(מתוך הספר "פיטר פן" מאת ג'יימס מתיו ברי)

ready made ,video , mixed media,Oil painting on
canvas acrylic on canvas

טכניקה מעורבת, ציור, טקסטיל, חוטי מתכת, רדי מייד,
ווידאו

Tslil Abudraham
Siren Island

צליל אבודרהם
אי שקט

במקום אליו לא תוכלו לצלול
שם נמצא לו אי
של שקט

המחשבות
הזכרונות
הצלקות
חמושות, סוחפות אותי.

אי אפשר
להחיות את העצב

אני טובעת
ואף אחד
לא
שומע
אף אחד לא שמע

אני מרימה את ראשי
לוקחת אוויר
ואני כאן

המחשבות
הזכרונות
הצלקות
מחבקות
מקבלות אותי באי של שקט

Daniella Block
Pekalach

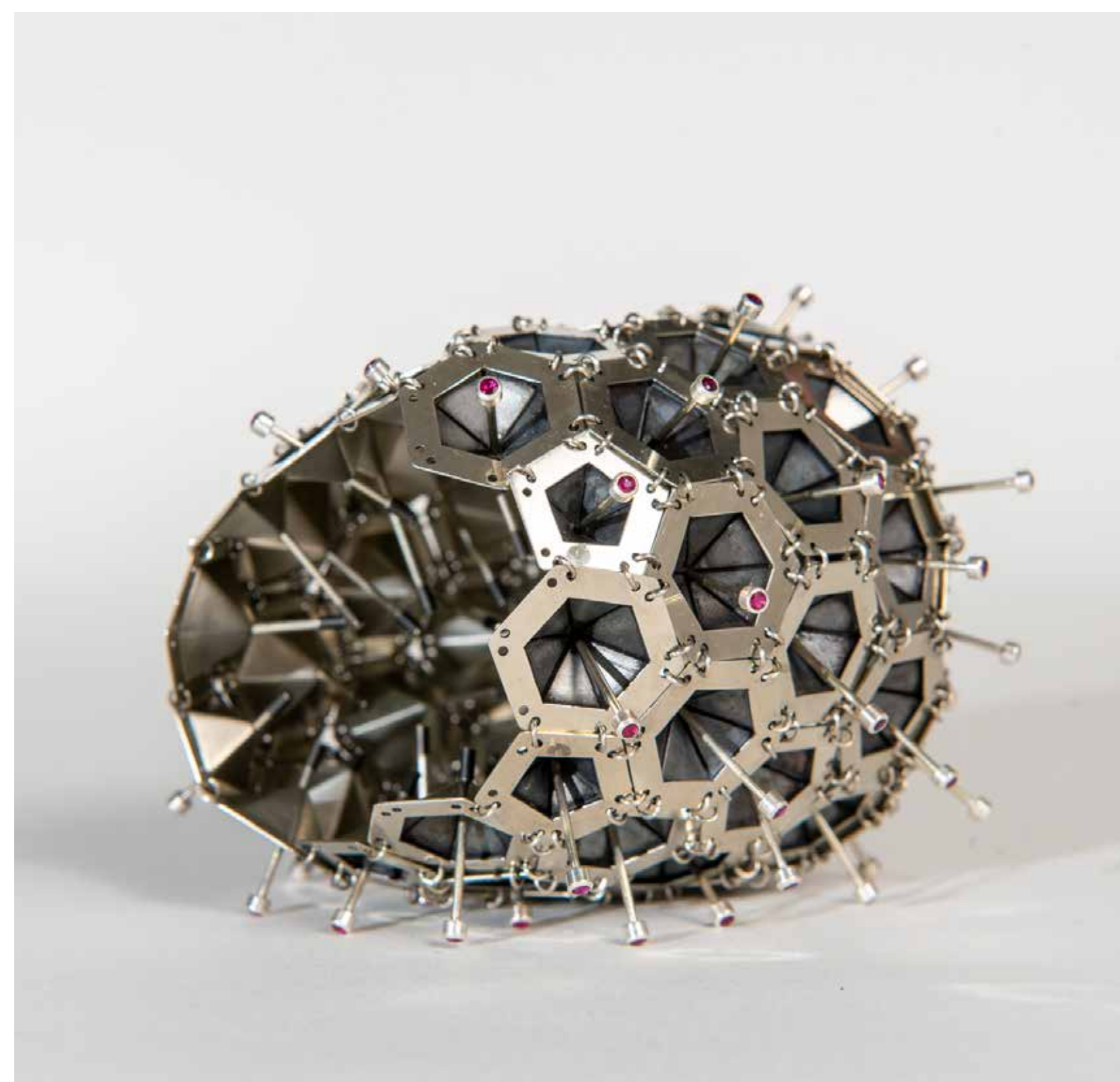
דניאלה בלאק
פעקלאך

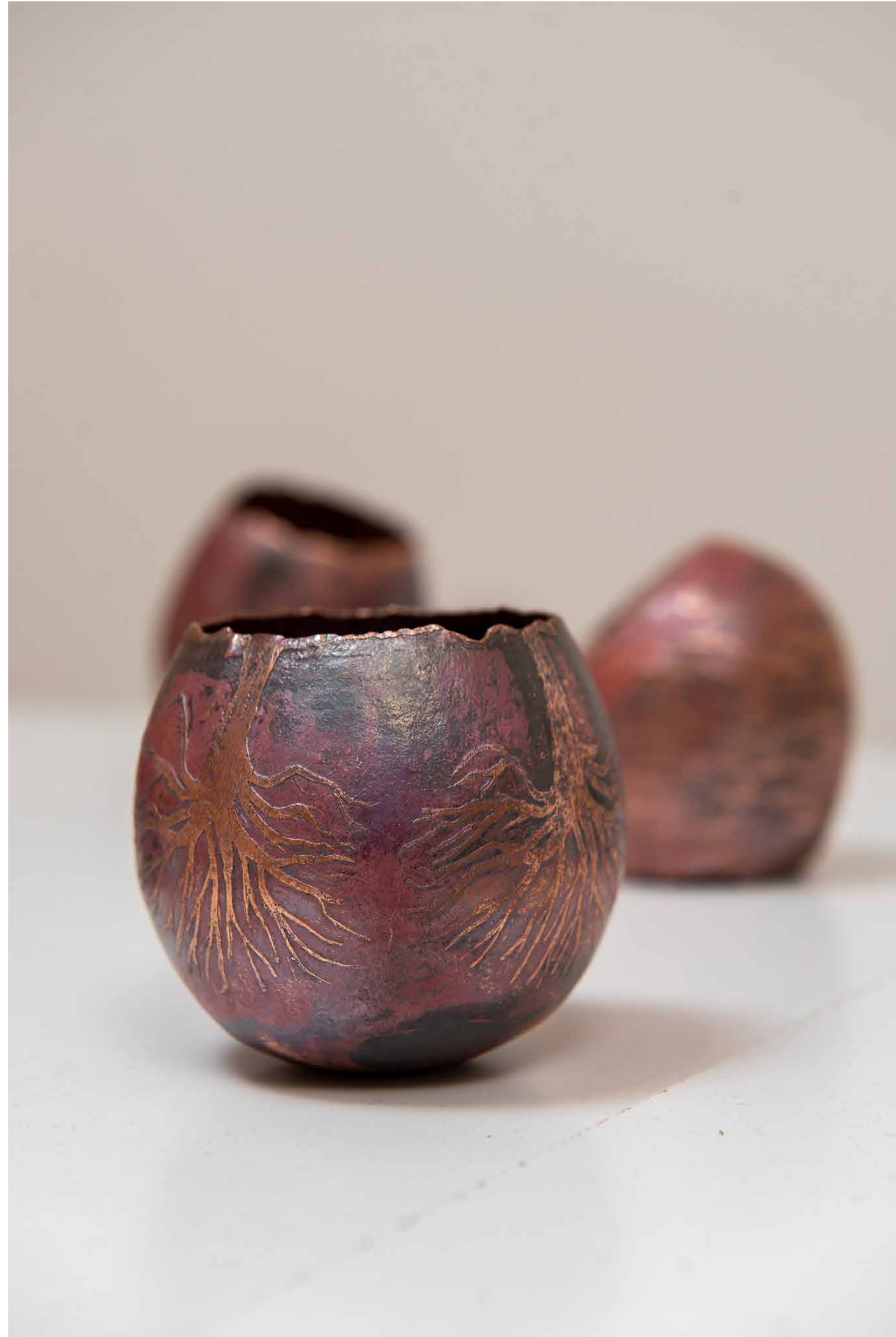
”יעדער מענטש האט זיך זיין פעקל”
”Every Person Carries a Bundle”

כל אחד סוחב משא, צרור זכרונות ורגעים,
חבילה רגשית שלא תמיד נעים לפתוח.

מיכל מאפשר לשאת בתוכו, לשנע ממקום אחד לאחד
שריון נוצר כדי להגן מן החוץ
בשני המקרים המשקל מהווה חיסרון.

מכלים משוריינים, לזיכרונות מודחקים,
מתהפכים, מתפרקים, דוקרים,
שומרים על הפנים מרחיקים את החוץ.

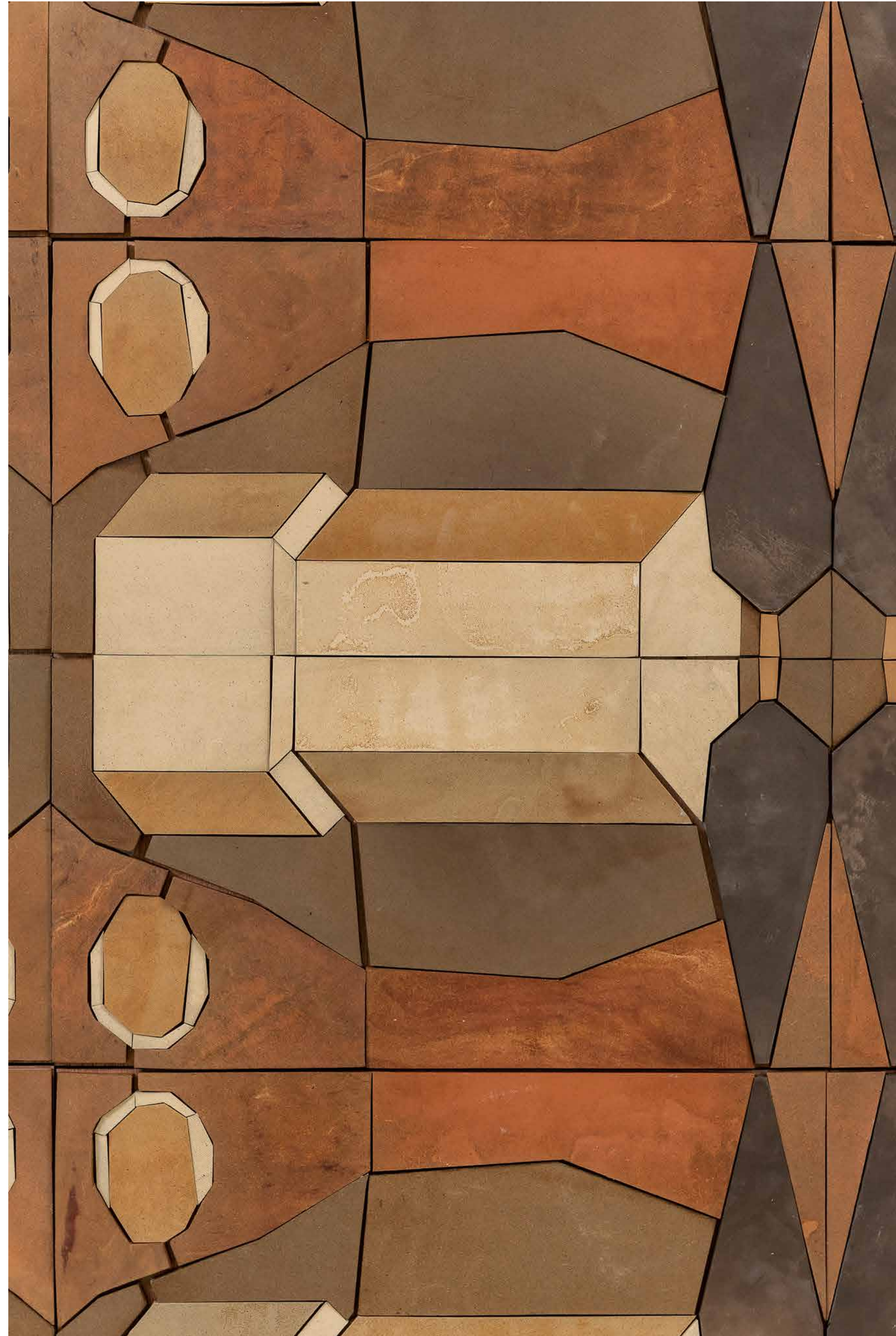

Hajar Khater
Travel document - laissez-passer

האז'ר ח'אטר
תעודת מעבר

אזרחות - בלתי ברורה.
 יושבים במרפסת ושותים מאטה,
 מסתכלים בחלון, בחוץ הגבול והחצי השני שלנו,
 אנחנו שם ולא שם.
 מחפשת אחר זהות לא מוכרת, מוכרת.
 המסע אל האזור בו גדלתי, הגבול בין שתי המדינות
 וההתבוננות על הדילמה הישראלית-סורית ברמת הגולן
 הובילו אותי למחקר על שייכות ועל וחוסר השייכות שלי
 דרך יצירת כוסות לטקס המאטה היומי שלנו
 אני מביאה לידי ביטוי את התחושה שבין ניתוק לחיבור.
 אני מוצאת את החיבור בעשייה האמנותית,
 שבה יש מקום לזהויות שונות ומשתנות.
 דרך האמנות והשפעתה על החברה, אני מדגישה שייכות.
 שייכת למקומות שאני מכירה ושייכות למקומות אחרים, שונים,
 רחוקים-קרובים, בלתי נראים.

אופל גלילי בית

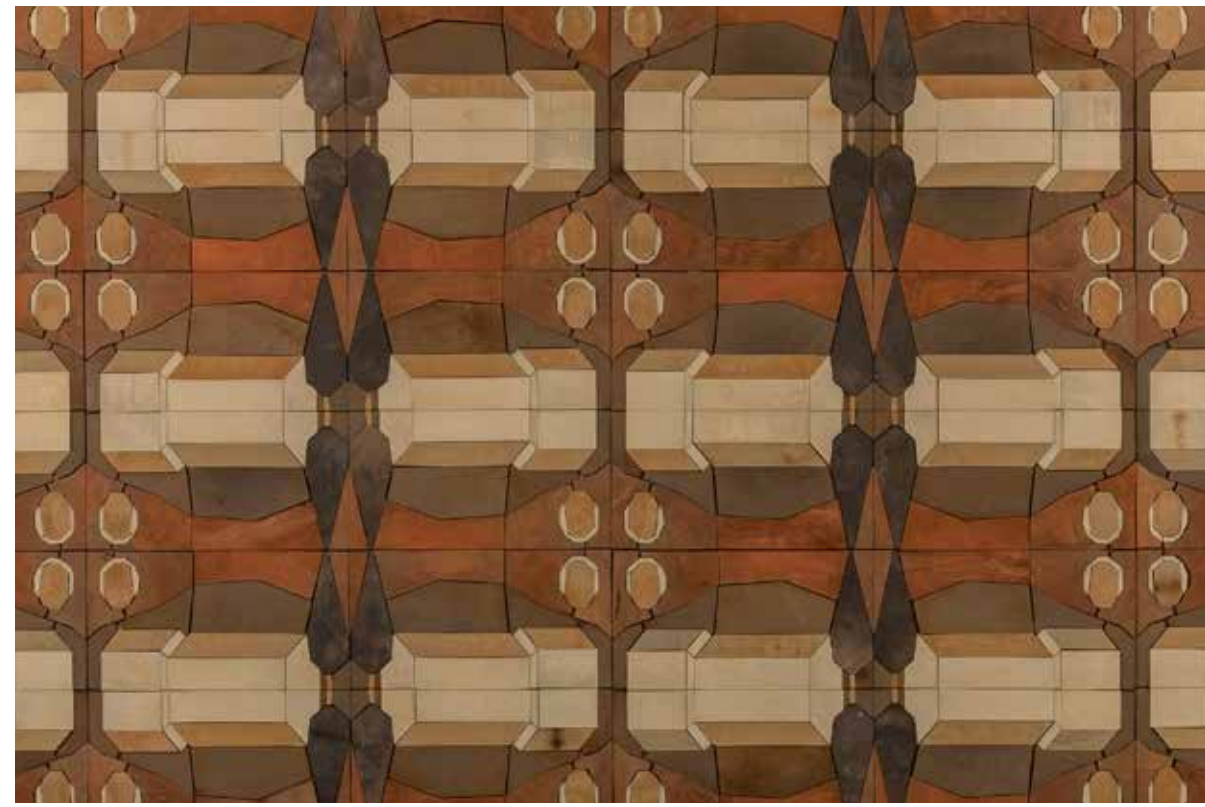
Opal Galili Home

סבא שלי.
הר הגלבווע.
חדר האוכל בקיבוץ.
עץ הברוש.

חדר האוכל היה בשבילי מקום מפגש יומי. הר הגלבווע תמיד שם ברקע, נותן ביטחון ויציבות, כמוהו עץ הברוש העתיק. לתחושת, אותם מקומות, צורות ומבנים לא השתנו מעולם. סבא גדעון, שאיננו עוד, מייצג את כל הסמלים יחדיו ברוחו ובחותם שהשאיר בי.

כשהגעתי לעיר שפשאווון (Chefchaouen) שבצפון מרוקו, עמדתי מול דלת הבית בו התארחתי והבטתי בהשתאות על צורה דמויית כוכב, המורכבת מקו אחד בלבד. אותה צורה פשוטה, על פניו, הייתה עבודי כחידה. הסקרנות הובילה אותי לרצות להכיר את רזי הגאומטריה והתבניות החוזרות המאפיינות אותה.

בעת יצירת האריחים הרגשתי כפועלת בבית מלאכה. מתוך הסיזיפיות שבפעולות הלישה, הרידוד, החיתוך, הייבוש והשריפה, התמלאתי בנוכחות, בביטחון ובשמחת העשייה. לצד זה, זיהיתי בי את אותן תבניות ודפוסים, המשקפים לי לעיתים את הצורך לשבור אותם ולצאת למרחבים אינסופיים, ולעיתים את הרצון לחבק את אותן צורות ומבנים ישנים בתוכי.

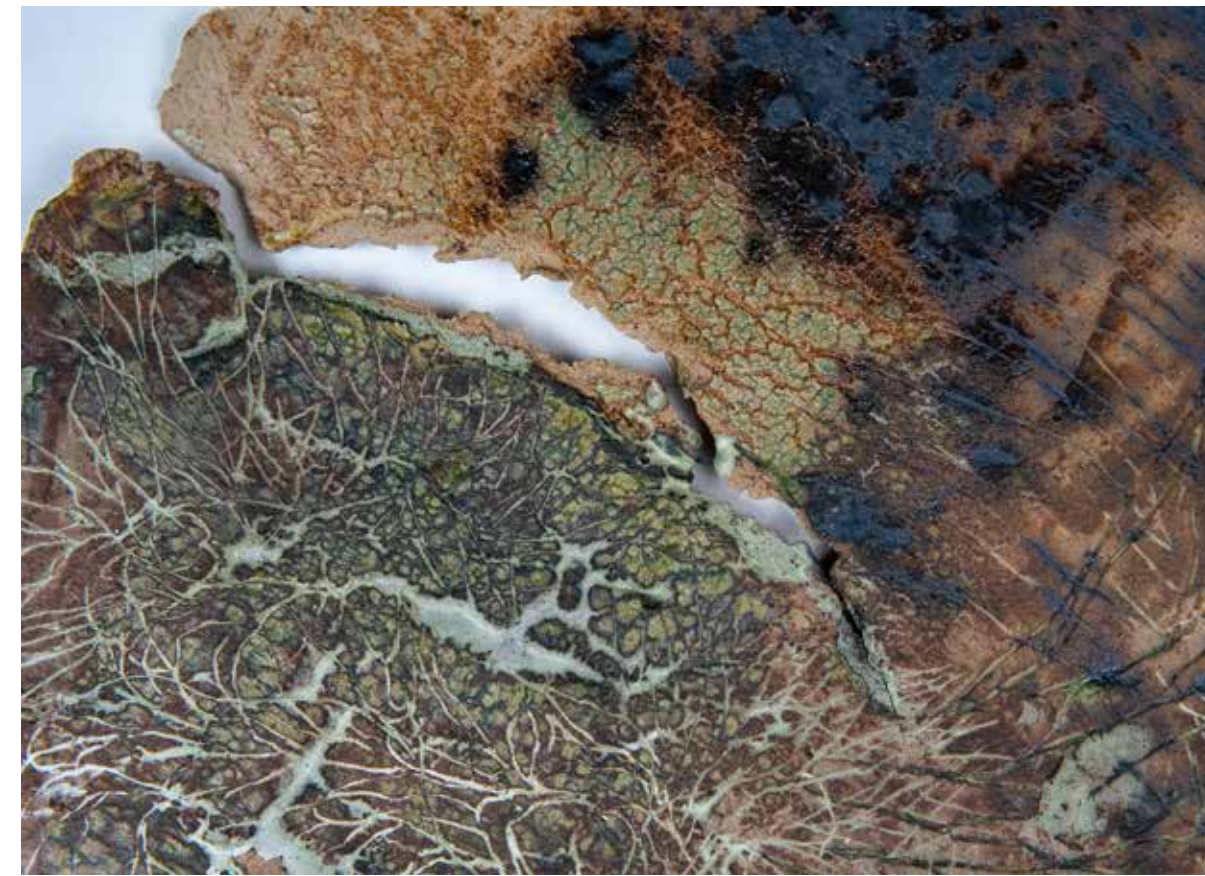

Yaeli Yemin
Untitled

יעלי ימין
ללא כותרת

בעבודתי יצרתי מתוך התבוננות פנימית,
אל תוך מורכבות הנפש ופיתוליה.
דבר מסתיר דבר, דבר חושף דבר, דבר מתחפש לדבר.
מתוך אמונה שמתחת לכל המורכבות קיים טוב נצחי.
שרטוטים ונופים פנימיים שהיו לפיסות תלושות,
הפכו להיכל המזמן לתוכו משהו חדש ולא ידוע.

בתהליך היצירה חרטתי בחומר, ובתוך החריטות הטמעתי חומרים שונים.
תנועות ספק טבעיות, ספק אנושיות החודרות את החומר ומטיילות בתוכו, מספרות סיפור, מבוך, מפת אוצר.

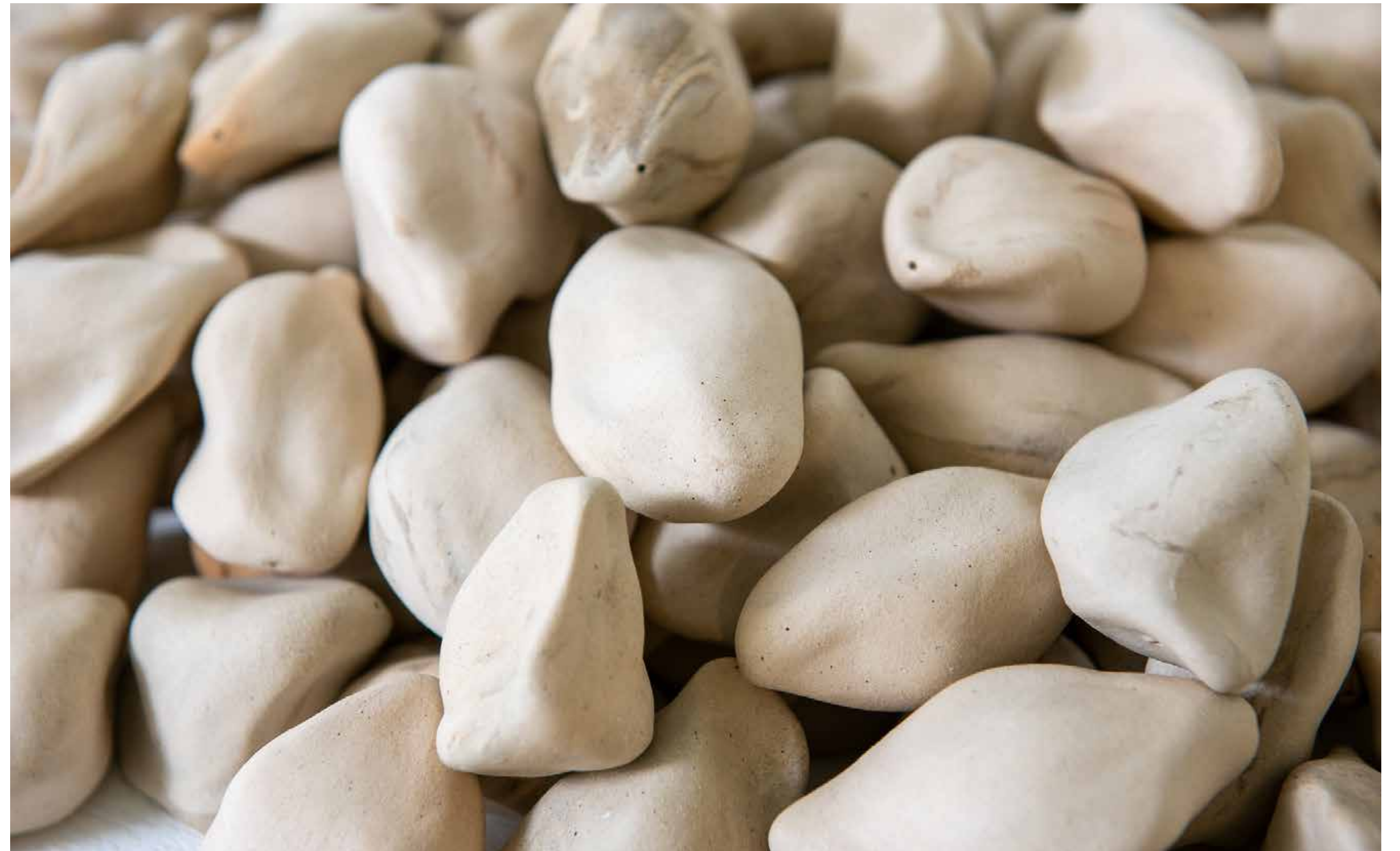
Yarden Ugav
The endless body

ירדן עוגב
אין סוף גוף

מתוך הרצון לטשטוש גבולות בין הצופה ליצירה, ביקשתי ליצור דמויות גוף כאשר אוחזים בהן, הן הופכות להיות חלק מכף היד ובכך מתמזגים השניים ונהיים לאחד.

כאשר אין תיווך בין השניים - האם הדבר הנכון הוא לגעת? האם בכל הזמנה יש רצון אמיתי, או שמא חבוי בה הרצון להיטמע עד כדי היעלמות? האם כאשר נוגעים חשים בעלות, רצון להגן או אי נעימות?

חלק מתהליך היצירה אילץ אותי לתהות על שאלות אלו ואחרות, להסתכל עליהן ולהיות סלחנית כלפי שני הצדדים המבקשים לגעת אך לא תמיד יודעים לעשות זאת בדגישות הנדרשת.

נועם לוי
אסופה

Noam Levi
Assemblage

פיסות מהשלם שנתלשו והתפזרו, כמו איברים פזורים בתוכי הרוצים להיאסף, חלקם מבקשים להישמט והשאר יוצרים יחד תנועת חיים חדשה. תופעה חדשה.

חסרת גוף, ללא התחלה, ללא סוף.

בעבודתי יצרתי פיסות דקות ושבריריות הדורשות תשומת לב, הקשבה והתבוננות. הן לימדו אותי בדרכן רבדים של הרפייה ואיסוף.

יצירת הטקסטורה שנדמית כטבעית והתוצאה שנחשפה, פעם אחר פעם הייתה לי לקרקע, לעוגן בתוך חוסר הוודאות.

Roni Etzion
" ...that which was not spoken"

רוני עציון
מה שלא נאמר

מילים
חיבות שאני נושאת איתי
מילים שנאמרו לי, מילים שהייתי רוצה לומר בעצמי
מילים שצורבות בי כמו צלקות
משא שהולך איתי מבית שפעם היה לי
אל כל הבתים שאי פעם יהיו
פעם הייתי שותקת, אילמת, בולעת הכל
היום מלמדת את עצמי מחדש
לצעוק, ללחוש, לבכות, לצחוק
לכתוב את כל מה שלא נאמר

העבודה מוקדשת לזכרה של מיכל סלה ז"ל

Schahar Dagoni Shell

שחר דגוני קליפה

בחרתי לעסוק בקליפה כמהות עיקרית ובמפגש שלי עם העולם מבעד לשני צידיה.

בעבודתי חיפשתי את הפער הקיים בין החוויה האישית שלי לבין נקודת מבטו של האחר.

באמצעות חומר יציקה המאבד מגמישותו במהירות יחסית, יצרתי גלמים בעלי צורה פתוחה, אותם כופפתי ועיגלתי לכדי אובייקטים קליפתיים, בעלי נפח אך ריקים מתוכן.

Temima Friedman
Grey Area

תמימה פרידמן
שטח אפור

”כשהייתי צעיר ראיתי הכל בשחור לבן,
ולכן גם תמיד ידעתי מה הקו המפריד ביניהם.
כשהתבגרתי הבנתי שיש הרבה אפור בעולם,
ואט אט למדתי להתנהל בתוכו”
(#תה)

גדלתי בתוך מציאות הדורשת שלמות ופרפקציוניזם עם מעט מקום לייחודיות, מציאות המעודדת את ”דרך הישר”.
הרצון למצוא את האיזון העדין בין המוכר והידוע, אשר מעניק בטחון ויציבות, אל מול תחושה של זרות המלווה
בהרגשה של חוסר התאמה לתבנית, דרש ממני חיפוש תמידי, שהוביל לבחירות שקיבלתי במהלך חיי.

התחלתי ביצירת צורת בסיס גלילית על-גבי האובניים וביציקה לתבנית. לצורה הנקייה והיציבה חיברתי אובייקט
שייצרתי בפיסול אקראי בעבודת יד, מה שמייצג עבורי את המורכבות במציאות החיים.

האזורים האפורים בחיי מסקרנים ומובילים אותי לבחון את הגבול הדק בין השחור והלבן, המותר והאסור.
מתוך כך אני שואפת למצוא בתוכי את היכולת לקבל בהרמוניה את שני ניגודים אלו.

Achinoam David Outside or in

אחינועם דוד תוכו כָּבֵרוּ

הכדים יוצרו במלאכת יד עדינה, של חוליות דקות שחוברו תוך סיבוב גלגל האובניים. חוליה על גבי חוליה, הן מרכיבות את הכד לכדי יחידה אחת שלמה.

לחיצה אחר לחיצה, סיבוב אחר סיבוב, מתוך הבניה - מתגלה תהום אשר לאט לאט מתכסה ורק חוד הצצה קטן נותן הזדמנות להביט פנימה ולצלול לתוכו. הפנים והחוץ של הכד מתהדרים ביופיין של החוליות המרכיבות אותו. בעוד שהחוץ מזמין לצפייה וגלוי לכל, הפנים מלא ההוד מוסתר מהעין ונדרש מאמץ לראותו.

הכדים מסמלים עבורי את הפער בין מה שמתרחש בתוכי לבין הכוח לבטא את זה. התחושה כי המילים מקטינות את עוצמת החוויה ולא מצליחות לבטא לעולם את המתרחש בתוכי.

תחושת הקיום האישית שלי.

תהום שנוצרה מבניה.

חיבור החוליות אחת על גבי השנייה, כמו חיבור של מילה למילה ויצירת משפט.

הכדים בנויים מכתבים.

משפטים ועוד משפטים מקבלים צורה ובתוכם טמון עומק החוויה שאין לה מילים.

”כי בעת שהאדם רחוק והוא נע ונד ומטלטל ודוחין אותו מדחי אל דחי, אף על פי כן אם הוא חזק ואמיץ לבקש ולדרש ולחפש ולחחר בכל עת ולהתגעגע ולכסוף ולבקש את שאהבה נפשו על ידי כל זה זוכה בכל פעם לשבר חומות ברזל ודלתות נחשת... בודאי צריכים לעבר על האדם עֵדן ועֵדנים הרבה וכמה ימים ונהרות ותהומות ומימות צריכין לעבר עליו, ובכמה מדבריות המלאים נחשים ועקבים גדולים ונוראים צריך לעבר בהם עד אשר זוכה להכנס לשערי הקדשה באמת וזה הדבר אי אפשר לבאר כלל עד היכן צריך האדם להתחזק.”

(קטע מתוך - ליקוטי הלכות ג' סעיף י"ז \ ר' נתן מברסלב)

